

Janko Kráľ – Túženie

Kto zráta naše túžby, slzy, žiale,
čo sa každý deň z duše našej lejú?
Čo hoc' chcú z hrobu vyvolať nádeju,
predsa s' a tóna hynú neustále:
a slza naša, čo po tvári steká,
nepohne srdce zemskeho človeka.

Obzri sa vôkol na zem tú širokú,
kde sa Slováka žiaľ smutný ozýva,
a slza v tvojom ukáže sa oku,
čo dobrých ľudí žaloby odkrýva,
ktorá, keď sa raz zo zrakov vyleje,
vykvitne na nej koruna nádeje.

Nie moje oko raz len pozeralo
na nášho kraja strápené doliny,
nie moje srdce raz len zaplakalo,
vidiac si mladost' tak hynúť bez viny —
vidiac, že trpí rodina úbohá,
akoby bola odvržencom Boha.

A zrak môj mútny rád do neba hľadá
a ucho moje vždy dačo načúva,
či tichý vetrík dačo nevyzradí,

čo si po našich dolinách podúva,
či sa mi dáko nezjaví videnia,
čo by donieslo srdcu potešenia? —

A duša moja zabudne v tom čase
na svet, na smútok, na plače, na žiale —
letí hneď hore a hneď dolu zase,
blúdiac v oblakoch kdesi neustále;
a myseľ moja celkom sa v nich stratí,
ach, azda nikdy sa sem viac nevráti! —

Bože môj drahý! Pekne sa mi snilo,
ale ukrutné je tam zobudenie,
kde komu, čo ho božské svetlo krylo,
zemske ukáže zrazu sa videnie:
A prse bolesť a zármutok úži,

keď duša voždy len po nebi túži.

Poznal ďalekej som kraj budúcnosti,
v milom mi snení bežali hodiny,
ach, ale srdce vždy zas rozžalostí
bieda a žiale úbohej rodiny;
kto sa zná baviť v ďalekej večnosti,
ten zná pocítiť i bôle žalosti.

Pán Boh je s nami i v našej chudobe —
vo mene božom nám prežívať treba,
tak oživneme zas pri vlastnom hrobe:
i nám nezavrel bránu Boh do neba,
i nám sa žiare na nebi zasmejú
a vzbudia z hrobu zapadlú nádeju.
(1845)

